

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

siges at være af så livsvigtig samfundsmæssig interesse, at det er nødvendigt, at disse bør tages med i denne lovgivning.

Jeg erklærer mig altså rede til på mit partis vegne at deltage i udvalgsarbejdet. Det her foreliggende forslag må gennemføres og gennemføres hurtigt.

Aksel Larsen: Også jeg tror, at der er skuffelse over regeringens holdning i denne sag. Jeg tror, der er skuffelse over det lovforslag, regeringen her er fremkommet med, meget stor skuffelse ikke blot blandt arbejderne, men også i andre og store befolkningskredse over, at regeringen ved et sådant lovforslag tilsigter at gribe ind imod en strejke, gribe ind i arbejderens lønkamp på en måde, der kun kan være til skade for arbejderne og til gavn for nogle få kapitalistiske firmaer.

Man har fra forskellig side under denne debat såvel som i den offentlige debat udenfor salen meget stærkt henvist til, at forligsmanden havde fremsat et mæglingforslag og samtidig alvorligt henstillet til parterne, at man ikke alene undlod at iværksætte de bebudede strejker og lockouter, men at man også midlertidigt, indtil afstemningen om mæglingforslaget var forbi, suspenderede de igangværende strejker.

For dem, der kender en lille smule til, hvad der er sket på det, man kalder arbejdsmarkedet, gennem mange, mange år, må det have været yderst overraskende, at statens forligsmand kunne tillade sig at komme med en så usandsynlig dristig henstilling. Det er aldrig nogensinde sket før. Vi har før været ude i arbejdskonflikter, dels strejker, dels lockouter, før været ude for, at forligsmanden har stillet mæglingforslag, men ikke, at han næsten har forlangt, at man skulle standse de igangværende strejker. Hvis man standsede dem, ville det betyde, at man på forhånd erklærede sig for tilfreds med mæglingforslaget, og at afstemningen kun blev en

parodi. Man må nu affinde sig med, at det — heldigvis da — i de fleste fagforbund er sådan, at er man kommet ud i en konflikt, har medlemmerne en meget stor afgørelsesret med hensyn til, om konflikten skal afsluttes, og på hvilke vilkår. Det er ganske givet, at hvis man havde suspenderet de igangværende strejker og derpå lavet afstemning, havde man på forhånd opgivet enhver kamp for et bedre resultat, opgivet ethvert håb om at nå et bedre resultat, og så kunne det i den henseende være temmelig ligegyldigt, hvordan afstemningen faldt ud.

Nej, forligsmandens henstilling var og måtte blive det, man i folketingets bevingede sprog kalder et dødfødt barn, der løber ud i sandet.

Jeg må udtrykke en vis tilfredshed med, at i hvert fald de to ærede ordførere, som i radioen har boltret sig i den mest hensynsløse panikagitation, afstod fra at fare så voldsomt frem under debatten her. Måske har de selv haft fornemmelsen af, at det ikke ville gå i dette tilfælde, at det slet ikke ville kunne gå ved behandlingen af dette lovforslag, da forholdet jo er det, at det aldeles ikke er de strejkende arbejdsmænd eller Dansk Arbejdsmands Forbund eller Chr. Larsen, der er skyld i, at visse sygehuse og andre institutioner mangler olie, eller at det muligvis kunne komme til at knibe med benzin til forårssåningen. Jeg tror ikke, at man her skal male en vis person for meget på væggen. Det er de 4 store olieselskaber, der har nægtet at udlevere olie, til trods for at der forelå dispensation. Efter alt at dømme var det sådan, at landbruget udmærket ville have kunnet få sin farvede benzin, men at det ikke kan få den nu, selvom arbejdsmændene gav tilladelse til det, fordi oliefirmaerne ville nægte at udlevere den. Det er det, der har bragt landet i den situation, vi befinder os i i øjeblikket; derfor synes jeg, det er rimeligt, at de herrer lægger lidt sordin på deres taler og ikke skyder så stærkt på arbejdsmændene, for det er oliemagnaterne, der er de skyldige.